

ча връхна, сѫдийска дреха. Следъ прочитане на присѫдата, съблича дрехата си и остава съ обикновената си дреха, като обикновенъ човѣкъ. Докато е на бойното поле, войникътъ плаши неприятеля си. Щомъ свали пушката и ножа си, той става обикновенъ човѣкъ. Култура ли е това? Като умира, човѣкъ оставя нивата, воловетъ, жена си и децата си, и самъ заминава за другия свѣтъ. Кѫде остава културата на човѣка? Всичко, което го правило културенъ, необикновенъ, оставя на земята, а той тръгва само съ онова, съ което нѣкога е дошълъ. Каква култура имаха евреите, които изгубиха земята си и станаха роби на египтяните? Ще кажете, че египтяните били жестоки, избивали еврейските младенци. Не правятъ ли сѫщото всѣки човѣкъ? Вие избивате благородното и възвишеното въ себе си и минавате за културни. Да убиешъ Божественото въ себе си, значи, да убивашъ Божиятъ чада. Какво ще кажете за онзи, които се отрекоха да присѫтствуваатъ на богатата вечеря? Готови ли сѫ тѣ за новата култура? — Не сѫ готови.

Разгнѣви се стопанинътъ и рече на раба си: „Излѣзъ скоро по улиците и пътищата на града и доведи тукъ сиромасите, и клосните, и хромите, и слѣпите.“ Тѣзи хора се отзоваха на поканата. Тѣ сѫ носители на бѫдещата култура. Кои сѫ клосни? — Които не крадатъ и не пипатъ чуждото. Кои сѫ хроми? — Които не вършатъ престъпления. Кои сѫ слѣпи? — Които нѣматъ алчностъ. Алчиятъ гледа жадно къмъ парите, счита ги за необходима размѣнна величина, а не вижда Царството Божие, което носи истинското богатство. За тѣхъ парите и вѣгищата иматъ еднаква цена. Ценни сѫ, наистина, само когато се впрегнатъ въ разумна работа. Онзи, на когото рѣжатъ сѫ вързани за злото, сърдцето му е развѣрзано и отворено за любовята. Той минава между клосните. Който не завижда и не върши зло, той е хромъ.

И рече господарътъ на раба си: „Никой отъ онѣзъ призваниетъ човѣци нѣма да вкуси отъ вечерята ми.“ — Кои сѫ истинските призвани? — Сиромасите, клосните, хромите и слѣпите. Тѣ се отзоваха на поканата. Външно тѣ сѫ грозни, груби, но ще дойде денъ, когато